

LBRIS

We know
books

*Culoare
dincolo de gri*

18 povești despre vulnerabilitate

Coordonator: Alex Andronic

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2023

Cuprins

SCURT CUVÂNT-ÎNAINTE: Vulnerabilitatea, între curaj și capitulare / VIOLETA BORZEA.....	5
Până când moartea ne va despărți / ALEX ANDRONIC.....	7
Foame de iubire / NATY BADEA.....	20
Omul ca iarba / ANA BARTON.....	51
Scrisoare / CLAUDIU BĂTĂIOSU.....	59
Horia / MARIA BERTOLDO.....	61
Scara spre deziubire / EUGENIA CRAINIC.....	66
Bărbatul care m-a uitat / MARIETTA DOBRIN.....	78
Nu te răstigni în cuiele altora! / CARMEN DUMITRESCU.....	84
Defect / OCTAVIAN HERȚA.....	91
12 străini cu rănile la vedere / IOANA CHICET-MACOVEICIUC.....	97
Umbre de ars / CLARA MARINESCU.....	103
Scâncetul bicicletei în ocean / ALEXANDRA NICULESCU.....	126
Text gri / MARIANA PETCU.....	146
Și-n locul tău / SAVU POPA.....	152
Slăbiciunile mele sunt... / NONA RAPOTAN.....	156
Lucia / ANDRA SAMSON.....	160
e ^(gura) / TELEȘPAN.....	181
Apelul / ALEX ZAMFIR.....	271

Până când moartea ne va despărți

ALEX ANDRONIC

Cuando yo muera amado mío
No cantes para mí canciones tristes
Olvida falsedades del pasado
Recuerda que fueron solo sueños que tuviste

¡Que falsa invulnerabilidad la felicidad!

– Bună ziua, Eugen este numele meu. Există vreo șansă să obțin o programare pentru săptămâna viitoare la domnul Constantin Pătraru?

– Bună ziua. Două secunde, vă rog. Ia să vedem... între 10 și 15 noiembrie... ăăă... gata, sigur, pe 11 noiembrie la ora 15:00 este OK?

– Sigur că da, mulțumesc tare mult. Nu vă supărați, am sunat la clinică după ce am citit toate părerile de pe internet legate de „terapia“ pe care o face domnu’ „doctor“, păcat că nu vedeți cum pun ghilimele la cuvintele astea, am și eu o curiozitate. Unde a studiat domnul „doctor“ terapia cu îngeri și zânuțe sau ce Dumnezeu face el acolo?

– Să știți că, dacă ne luați la mișto, mai bine nu mai veniți.

– Nu, doamnă, am întrebat serios. Unde se studiază?

– Niciunde. Este o terapie descoperită de însuși domnul doctor.

– Ah, gata, mă scuzați, eu fraier. Lăsați așa. 11 noiembrie la ora 15:00 să fie. Mulțumesc. La revedere.

Numele personajului nostru principal este Eugen. De ce Eugen? Pentru că-mi plac eugeniile și pentru că Tina Turner s-a născut în anul 1939.

Eugen e un băiat simplu de la țară, dintr-o familie cu posibilități extrem de limitate, atât financiar, cât și intelectual. S-a născut după revoluție, dar asta nu l-a ferit de traiful printre principii comuniste și în niciun caz n-a fost privat de traumele comunismului, din contră.

Eugen se-ntâmplă să fie gay și, dacă vă-ntrebați de ce dracului nu poate Andronic să scrie și despre altceva, ei bine, nu e plătit suficient. Așa că Eugen e gay. E atât de gay, încât uneori se-ntreabă de ce îi este atât de greu să-și bage un supozitor în cur având în vedere natura... situației. Dar, mă rog, nu despre supozitoare este povestea asta. Cu toate că ar putea fi, la un nivel mai profund, dacă ne-am lega de metafore peste metafore.

Personajul nostru principal era de câteva luni într-o relație nouă, cu un băiat care părea să fie destul de trecut prin viață – provenit dintr-o familie în care tatăl murise mult prea devreme, iar mama făcuse imposibilul să-i ofere o copilărie cât se poate de echilibrată –, aflat la o vârstă la care ai zice că orice nebunie trebuia să fi trecut. Sigur, se întâmplă totuși că acest băiat fusese și căsătorit timp de

foarte mulți ani, iar asta a încurcat un pic situația. De ce fusese căsătorit? Păi, e destul de simplu. La vremea respectivă era mult mai dificil să-ți faci *coming out*-ul, iar normalitatea dicta că tre' să lași tâmpeniile, să-ți bagi mințile-n cap și să faci ce trebuie făcut. Așa că Mihăiță, să-i spunem, a prestat așa cum a cerut societatea, s-a căsătorit, cu toate că nu asta își dorea, a făcut și copii, cu toate că nu era prea convins că voia, și a trăit o căsnicie falsă vreme de mulți ani, timp în care frustrarea și-a făcut simțită deseori prezența, natura a început să-și spună cuvântul, iar relațiile extraconjugale au devenit un rău imperios necesar. Lucruri cu care Mihăiță s-a obișnuit, că, vorba aia, nu mai era loc de întors. Până la urmă, n-avea cum să mai schimbe ceva la viața lui – ori cel puțin asta a crezut până să-l cunoască pe Eugen.

S-au cunoscut cum se întâmplă să se cunoască majoritatea persoanelor gay. Pe Grindr. Ce e Grindr? O aplicație de *dating* în stilul Tinder, doar că nișată pe homosexuali și sex, mai degrabă decât pe *dating*. Iar din punctul ăsta de vedere e excelent faptul că persoanele gay nu pot avea copii, c-ar fi trist ca toți nepoții să audă aceeași poveste obscură în care bunicu' și bunicu' s-au cunoscut într-o noapte de septembrie, pe la ora 2:00, după ce s-au salutat și și-au trimis poze cu pula pe aplicație, apoi s-au văzut, au tras niște *poppers*, și-au dat o muie și unul dintre ei n-a mai plecat acasă. Sfârșit.

În altă ordine de idei, pe cât de bine e că nu putem traumatiza nepoți cu astfel de povești, pe atât de rău e că ne

traumatizăm între noi în stilul ăsta și, oricât de amuzant sau de scârbos ar suna toată treaba asta de mai sus, este o realitate crudă și extrem de tristă a unei comunități de oameni din lumea asta. Dar nici despre asta nu este povestea noastră. Și-o vă să-ntrebați, dar despre ce căcat este vorba? Nu mai trece ăsta la subiect? Ba trece, că n-are de ales, da' o mai lălăie câteva pagini, să pară c-a scris mult. Și adevărul e c-am scris și șters câteva luni textul ăsta, pentru că mereu mi s-a părut extrem de josnic și foarte slab calitativ pentru această antologie, doar că nu mai am timp să scriu altceva, așa că voi continua să vă spun povestea lui Eugen, că trebuie să trimitem cartea la tipar și stă editorul după mine.

Eugen era genul ăla de homosexual care visează de mic la o casă de povești în care trăiește cu iubitul lui și cu multe animale drept substitut pentru copii. Genul de homosexual care știe exact cum va arăta nunta lui, dacă s-ar putea căsători vreodată, cum va arăta fiecare seară de Crăciun petrecută împreună cu iubitul, ce pijamale *matchy* vor purta, cum vor împodobi bradul, ce decorațiuni vor avea în casă, câte plante, din ce farfurii vor mânca friptura etc. Le visase pe toate acestea și aștepta cu sufletul la gură să-l găsească pe omul care visa la aceleași lucruri ca și el. Și chiar a crezut că l-a găsit atunci când, după repetate mui împărtășite foarte devreme dimineața, Mihăiță s-a proță-pit în fața casei lui cu un braț de haine pe bancheta din spate a mașinii. Ce poate fi mai romantic, nu?

Zilele treceau, Eugen era în culmea fericirii și cu greu își stăpâna lacrimile imaginându-și viitorul alături de

Mihăiță. I se părea că l-a prins pe Dumnezeu de picior și-n tot acest demers i-a văzut și pula, cam asta era starea de euforie în care se afla. Și-mi pare rău pentru pudibonzii care se vor simți lezați de imaginea asta, dar, vă rog, pentru o secundă doar, lăsați orice judecată deoparte și imaginați-vă. Una e să-l vezi pe Dumnezeu, plete-n vânt, ochi albaștri, mustăcioară, bărbiță, veșminte albe și lungi în mai multe straturi... Evident că te caci pe tine de zici că l-ai văzut pe Dumnezeu. Da' alta e să-i vezi pula, știți ce zic? Bine, probabil că nu știți, și-mi pare rău, că altfel ați înțelege starea de euforie. Și-mi cer scuze, însă nu știu ce altă imagine vă pot crea astfel încât să realizați cât de fericit era Eugen. Al nouălea cer e pistol cu apă pe lângă mătârânga lui Isus.

Bucuria lui Eugen avea însă să se destrame după niciun an de relație, când a aflat că Mihăiță își schimbase blana, dar năravul ba. *Once a cheater, always a cheater* avea să devină motto-ul vieții lui. A cerut apoi o pauză, una în care să se gândească la ce avea de făcut mai departe, dacă putea ierta sau era prea mult. A gândit-o mult și bine, vreo două luni, timp în care a întors situația pe toate părțile. Până la urmă, a decis că principiile și valorile unui om se pot schimba – sau, cel puțin, așa credea la vremea respectivă. Sau, dacă nu se pot schimba, sigur pot fi flexibile, suficient încât să-i permită să meargă în continuare la drum cu Mihăiță. Prin urmare, a hotărât atunci că nu era chiar cea mai importantă persoană din viața lui și că putea lăsa deoparte propriile crezuri, că putea suferi din când în când, că

dragostea înseamnă sacrificii, că trebuie să lași de la tine, să-l accepți pe celălalt, să te gândești și la el. Că, uneori, ca celălalt să fie bine înseamnă să nu fii tu bine. Și-așa a făcut. A decis că Mihăiță merita a doua șansă, oricât de tare fusese rănit. Știa și cât de greu era să găsești pe cineva și nu-și permitea să dea cu piciorul unei relații pentru „atâta lucru“. Ce mai știa însă era și faptul că acel comportament n-avea să se schimbe niciodată, lucru care i s-a confirmat ulterior de nenumărate ori, până-n momentul în care relația lor a devenit una „deschisă“.

Își petrecea multe zile pierzând vremea prin oraș și multe seri în care stătea cu orele în mașină după o zi de muncă, pentru că Mihăiță era acasă, făcând sex. Măcar era drăguț și-i lăsa un mesaj înainte, în care-l anunța să „întârzie“. Practic, viața lui Eugen devenise un film extraordinar de prost, unul la care te-ai uita și-ai spune: „Ce căcat, n-are cum să fie plauzibil așa ceva!“ Doar că are. Și, cu toate că Eugen trăia o nefericire absolut înfricoșătoare, a continuat așa ani întregi, gândindu-se că măcar avea o relație, că exista cineva care nu-l părăsea. Și-acum, fie vorba între noi, cine l-ar fi părăsit? Cine ar fi atât de cretin încât să renunțe la un partener care-i permite să-și împartă pula-n stânga și-n dreapta, care spală așternuturile după ce el s-a futut cu trei sau patru hândrălai în ziua respectivă și, eventual, dacă i se scoală când se pregătesc de culcare, i-o mai sugerează o dată în semn de respect, șoptindu-i suav că îl iubește și că merită tot ce e mai bun. Și, pula mea, posibil să merite tot ce e mai bun, că nu-i de colo să aduci un om în

halul în care să-ți accepte toate căcaturile. Ar trebui să se acorde un premiu Nobel pentru manipulare în cazul ăsta.

*

Eugen a ajuns la domnu' Pătraru, cel cu zânuțele și îngerașii. A intrat în cabinet, s-a așezat pe fotoliu și-a așteptat să intre Zeul Zeilor, creatorul terapiei prin îngeri, tatăl zânelor, Dumnezeuul sănătății mintale, Pătraru.

– Bună ziua, domnule doctor. Eugen mă numesc. Am ajuns la dumneavoastră după ce v-am descoperit pe Facebook.

– Bună ziua. Normal, cum ajunge toată lumea.

– Da, problema e că nici măcar n-am văzut vreo recomandare, am venit din curiozitate, că m-am tot minunat de câtă muie vă dau foștii clienți pe unde vă observă numele.

– Niște labagii și prostituate. Nu pot să ajut pe toată lumea. Cine e pierdut de-a dreptul nu merită atenția îngerilor.

– Așa, îngeri. Cum funcționează treaba asta cu îngerii?

– Păi, începem cu o meditație, apoi eu o să intru pe o frecvență în care pot să comunic cu îngerii și ei ne ghidază mai departe.

– Mamă, coaie, și faci treaba asta fără să fi fumat sau să fi tras pe nas înainte?

– Dom'le, dacă ești sceptic, n-am cum să te ajut.

– Nu, bre, sunt mai deschis decât picioarele unei prostituate la început de tură. Ia, ce tre' să fac?

– La început, o să ne concentrăm pe vizualizare, avem nevoie să ajungi în punctul în care să vezi îngeri.

- Îngerii sunt băiețelii ăia cu aripioare, arc și puțulică, cum avea vecina pe gard? Ieșea apă din puța lor, parol.
- Nu așa arată îngerii.
- Și cum căcat pot vizualiza ceva ce nu știu cum arată?
- Îngerii au foarte mulți ochi.
- OK, ochi. Altceva?
- Știți moliile alea... fluturii de noapte sau ce sunt ei, albi și foarte *fluffy*? Cam așa arată. Dar cu foarte mulți ochi.
- OK, gata, mă concentrez. Îngeri... ochi... fluturi, puf, ochi, fluturi, ochi, ochi, ochi...
- Eh, ce vedeți?
- Dom'le, să fiu sincer, o tot văd pe mama cu făcălețul în mână și pot să jur că n-are ochi mulți, da' sigur e pufoasă.
- Mă rog, haide să trecem la etapa următoare. Ce vreți de la mine, de fapt?
- Cred că vreau să nu mai fiu prost, dar având în vedere contextul în care ne aflăm, cred că putem s-o lăsăm baltă.
- Să nu mai fiți prost în ce sens?
- Păi, să nu mai stau într-o relație de căcat. Nu știu, cred că am nevoie de un semn, ceva.
- OK, dați-mi voie să contactez îngerii.
- Sigur...
- Gata, îngerii mi-au transmis că aveți niște probleme.
- Nu zău...
- Și mesajul lor este că trebuie să le rezolvați.
- Faci mișto de mine, nu? Cum??
- Eh, asta doar dumneavoastră puteți descoperi.

– Să mă cac în îngerii matale, domnule „doctor“. Băga-ți-aș frecvențele-n cur și fute-ți-aș zânele până le dă curcubeul pe cur. La revedere!

Eugen avea, într-adevăr, probleme. Inclusiv de comportament și de limbaj, dar asta descoperise și domnul „doctor“ cu terapia lui cu îngerii. Și cert este că ce l-a enervat atât de tare pe Eugen era faptul că-n toată mizeria aia în care nu credea i se comunicase un adevăr pe care nu reușea să-l accepte, și anume că doar el putea descoperi cum să rezolve problemele cu care se confrunta. Și ce face un gay când constată că are probleme? Răspuns corect. Se fute. Și niciodată cu partenerul. Așa că Eugen s-a futut. S-a futut mult și bine, luni întregi, cu o groază de oameni, până când și-a dat seama că se transformase în ceva ce nu fusese niciodată. Sexul devenise mult și prost, puneă preț pe cantitate în loc de calitate, iar asta nu i-a rezolvat nici pe departe problemele, din contră, i-a creat altele noi, care-i aprofundau și mai mult dificultățile deja existente.

Scârbă. Cam ăsta era sentimentul pe care-l avea față de sine. O scârbă care nu trecea nici cu lămâie, nici cu alcool. Cu nimic. Ajunsesse într-un punct în care penibilitatea era cuvântul care-l descria cel mai bine. Cei cu care se vedea de două sau mai multe ori ajunseseră să primească mesaje de dragoste din partea lui Eugen. Devenise atât de disperat după atenție și afecțiune, încât le-ar fi spus orice, le-ar fi donat și un rinichi, doar-doar să se găsească unul care să-i ofere mult râvnita afecțiune.

În tot acest timp, Mihăiță nu doar că-și vedea de viață, ba chiar își găsisese un al doilea iubit, pe care-l prezenta tuturor, iar unora dintre prietenii apropiați ai lui Eugen le spunea chiar că se afla într-o relație în trei, lucru pe care Mihăiță și-l dorea foarte tare, dar Eugen nu se lăsa înduplecat. Și, cu toate acestea, Eugen ajunsese în punctul în care dormea în camera de oaspeți, pe canapeaua extensibilă, pe care i-o pregătea noul iubit al lui Mihăiță. Era tratat ca un oaspete și zău că nici în telenovele nu se prea regăsesc situații de genul ăsta. Era în plus. Se simțea în plus. Simțea că i se pregătea ieșirea din peisaj. Abia ăla a fost semnalul de alarmă atât de necesar, pe care l-a simțit, auzit și înțeles pe deplin, făcându-l să părăsească situația absolut stupidă în care se afla.

Au urmat luni întregi de isterie, de plânsete, de scandaluri, de frustrări care se revărsau în cele mai inoportune situații, până în punctul în care Eugen a reușit să accepte că situația nu mai avea cum să se schimbe și că era momentul să-și vadă de viață. Și voia din tot sufletul să creadă că putea face asta, dar amintirile, durerea, frustrarea, modul grotesc în care trăise și felul în care fusese tratat nu-i dădeau pace. Până într-o zi.

Eugen s-a trezit după mai bine de șase luni de la despărțirea de Mihăiță cu un telefon de la actualul iubit, care-i cerea cu disperare ajutorul. Mihăiță făcuse o supradoză. Pe o bancă din centrul Bucureștiului. Eugen l-a găsit zvârcolindu-se pe banca aceea, inconștient, cu spume la gură. O imagine pe care nu și-ar dori nimeni s-o vadă, nici măcar